

gen.

Til stk. 2

Det er forventningen, at der vil blive opnået enighed om visitationen. Visitationsmodellen tager højde for, at kommunen og amtskommunen kan have en forskellig vurdering af, hvad der bør være den rigtige form for hjælp til borgeren, ved for det første at forudsætte, at kommunen og amtskommunen gennem drøftelse på øverste embedsmandsniveau bestræber sig på at afklare en eventuel uenighed.

For det andet indgår det i modellen, at hvis amtskommunen ikke kan imødekomme kommunens indstilling, har amtskommunen en pligt til at begrunde, hvorfor den ikke kan imødekomme kommunens indstilling. Den har også pligt til at stille forslag om et andet tilbud, der kan opfylde behovet for hjælp. Pligten til at pege på et andet tilbud gælder både, når amtskommunen ud fra sin faglige vurdering mener, at borgeren ikke opfylder betingelserne for at få det indstillede tilbud, og når amtskommunen skønner, at borgeren bør have et andet tilbud, hvad enten dette udgiftsmæssigt ligger under eller over grundtaksten.

Hvis amtskommunen fx vurderer, at en voksen person med nedsat funktionsevne ikke bør optages i en boform efter § 92, fordi pågældende på forsvarlig vis kan få dækket sit behov for hjælp på anden måde, har amtskommunen pligt til komme med forslag om supplerende støtte i eget hjem, deltagelse i beskyttet beskæftigelse ol.

Drejjer det sig om anbringelse af børn og unge træffes beslutningen om, at et barn eller en ung skal fjernes fra hjemmet af kommunen eller af børn og ungeudvalget, hvis der tale tvangsmæssig afgørelse. Disse afgørelser kan amtskommunen ikke ændre. Men amtskommunen kan tage stilling til, om den er enig med kommunen i det konkrete tilbud, som kommunen indstiller til, eller om amtskommunen fx ud fra de foreliggende oplysninger mener, at barnets eller den unges behov vil blive tilgodeset ved et ophold i en familiepleje, hvor udgifterne på årsbasis ligger under grundtaksten.

Hvis der – uanset forhandling, jf. ovenfor – ikke kan opnås enighed om visitationen, kan kommunen vælge for egen regning selv at sætte et tilbud i værk. Det betyder, at kommunen uden amtskommunens accept kan sætte et tilbud i værk, hvor de samlede udgifter ligger over grundtaksten, men i så fald betaler kommunen selv alle udgifterne. Dette gælder dog ikke i forhold til amtskommunale tilbud, hvor amtskommunen som driftsherre under alle omstændigheder skal acceptere optagelse.

Borgeren kan klage til de sociale klagemyndighe-

der over afgørelser i forbindelse med visitationen. Det gælder også, hvis der er uenighed om visitationen mellem kommunen og amtskommunen. Forslaget til visitationsmodellen ved grundtakstfinansiering ændrer således ikke borgerens klageadgang.

Hvis fx en amtskommune ikke kan følge en kommunes indstilling om, at en borger bør have et tilbud om en amtskommunal boform, kan borgeren indbringe amtskommunens afslag for det sociale nævn. De sociale klagemyndigheder kan ændre amtskommunens beslutning og træffe afgørelse om, at borgeren har ret til en vis type af foranstaltning, fx i en boform. Herefter får amtskommunen pligt til at stille en plads af pågældende type til rådighed, og kommunen skal betale grundtaksten – dog højst de faktiske udgifter. Amtskommunen skal betale for udgifter over grundtaksten.

Myndighederne skal give klagevejledning i forbindelse med de afgørelser, de træffer. Det gælder også for de afgørelser, som indgår i visitationsmodellen. Hvis borgeren har brug for støtte i forbindelse med at udnytte sin ret til at klage, kan reglerne om bisidderfunktion, partsrepræsentation eller om værgemål benyttes. Det følger af gældende bestemmelser, at borgeren har ret til en bisidder eller en partsrepræsentant, og at borgeren bør gøres opmærksom på denne mulighed.

Den uvildige konsulentfunktion på handicapområdet, som der er stillet forslag om, vil også kunne få betydning for borgernes muligheder for at varetage sine interesser ved visitation på det grundtakstbelagte område.

Til stk. 3

Det foreslås, at når der er enighed mellem kommunen og amtskommunen om et tilbud omfattet af grundtakstfinansiering efter § 131 a, men der er ventetid på denne plads, har amtskommunen pligt til at medvirke til at finde en faglig forsvarlig midlertidig løsning. Det gælder både i forbindelse med akutte sager, hvor en hurtig løsning er meget presserende, og i forbindelse med venteliste på grund af kapacitet.

Det foreslås videre, at amtskommunen får pligt til at betale de udgifter, der ligger over grundtaksten, når den er enig med kommunen i, hvilken hjælp der er brug for i ventetiden. Den grundtakst, der er relevant, vil være grundtaksten for det tilbud, borgeren venter på at få tilbud om.

Til servicelovens § 131 c

Generelt til § 131 c.

De faktiske udgifter, som er nævnt i stk. 1 og stk. 2, er de udgifter, der kan henføres til den enkelte person,